

Arrest

nr. 301 914 van 20 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 26 juni 1986.

1.2. Verzoeker dient op 25 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 3 januari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 februari 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Isaaqclan. U bent geboren in Mogadishu, maar verhuisde toen u zo'n maand oud was naar Burco, Somaliland, waar uw vader vandaan kwam. U groeide daar op en ging slechts enkele maanden naar een privéschool.

In 2006 wilde uw vader u uithuwelijken aan een oude man, maar u wilde dat niet. Daarop vertrok u naar het dorp Bergaan in het district Galhareeri van de provincie Galgaduud, waar uw moeder vandaan kwam. U woonde daar vervolgens tot aan uw vertrek uit Somalië. In 2007 huwde u ook in Bergaan met uw echtgenoot A. I. H. Jullie hebben samen vijf kinderen, die zich allemaal samen met u in België bevinden. U hielp uw moeder met de verkoop van kledij in Bergaan.

Uw echtgenoot verkocht sigaretten in het dorp. In 2015 kwam al Shabaab daar achter en hebben ze hem in de gevangenis gestoken. Na onderhandeling met de ouders vroeg al Shabaab twee miljoen Somalische Shilling als borg. Na zijn vrijlating verkocht uw man gedurende één jaar geen sigaretten meer, maar nadien begon hij er opnieuw mee.

Halverwege 2016 kwam er een auto bij jullie thuis met ongeveer drie gemaskerde mannen in. Ze hebben uw man fysiek aangevallen en pakten hem opnieuw op. Ook doorzochten ze het huis op zoek naar sigaretten, die ze ook vonden. U zag uw man gedurende twintig dagen niet meer. Op een nacht klopte er iemand op de deur en het bleek uw echtgenoot te zijn. Hij nam dan wat geld en kledij mee en heeft dan Somalië verlaten. U hoorde niks meer van hem tot hij in 2017 naar zijn oom belde en zei dat hij zich in de gevangenis in Libië bevond. Sinds dan heeft u geen nieuws meer over waar uw man zich bevindt. Al Shabaab kwam in de loopt van 2017 wel af en toe polsen waar uw man was, maar nadien had u geen problemen meer met hen.

In mei 2020 kwam Y., de neef van uw echtgenoot, naar u toe. Hij was lid van al Shabaab en wilde dat uw oudste zonen K. en O. zich ook bij hen zouden aansluiten. Y. wilde uw zonen verder onderwijzen in de religie en hen op termijn bij al Shabaab inlijven. U deed alsof u ermee akkoord ging, want u wist dat ze u anders zouden vermoorden. Y. ging terug weg en had u geen deadline gegeven voor wanneer de kinderen met hem zouden moeten meegaan. U vertelde uw moeder over de gebeurtenis met de neef en zij besloot om uw zonen en uw schoonmoeder mee te nemen naar Mogadishu.

Tien dagen nadat uw moeder uw zonen had meegenomen naar Mogadishu kwam Y. samen met een andere man opnieuw langs uw huis met de auto. Hij vroeg u naar waar u uw zonen had weggestuurd. U zei dat uw zoon O. ziek was geworden en dat uw moeder hem samen met K. naar het ziekenhuis had gebracht. Daarop belde Y. ene I. die in Mogadishu was met de vraag of hij uw kinderen van Mogadishu naar Bergaan kon brengen. Hij maande u aan om die man het telefoonnummer van uw moeder te geven zodat hij uw kinderen kon lokaliseren. U gaf het nummer, maar wijzigde één cijfer.

U belde vervolgens zelf naar uw moeder om te vertellen over de gebeurtenissen. Ze raadde u aan om samen met uw overige drie kinderen naar uw oom te gaan die op zo'n twee uur van Bergaan woonde, wat u vervolgens ook deed. Uw neef Y. polste ondertussen bij uw andere familieleden in Bergaan waar u naartoe was gegaan.

Daarop besloot uw oom dat u niet langer bij hem kon blijven en hij regelde samen met zijn zoon een nachtelijk transport naar Mogadishu.

U verliet Somalië in augustus 2020 samen met uw schoonmoeder S. A. K. (DVZ, 9.108.180; CGVS 2016167) en uw vijf kinderen en kwam op het einde van die maand aan in België. Op 25 augustus 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u dat u uw zonen gaat verliezen, dat u gedood zal worden en dat uw dochter N. A. O. (DVZ 9.108.148; CGVS 2090036) besneden zal worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een lidkaart van GAMS in naam van uw dochter N. A. O.; een attest dat staft dat uw dochter nog niet werd besneden; een verklaring op eer van bij GAMS; medische documenten betreffende een oogoperatie; een attest van uw besnijdenis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats dient immers te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde gedwongen huwelijk en de vervolging door uw vader (CGVS, p.6). U stelt tevens dat u hierdoor van Somaliland naar Bergaan verhuisde, wat bijgevolg evenmin aannemelijk is.

U stelt dat u in 2006 van uw vader diende te huwen met een oude man (CGVS, p.6). U weigerde dit en bent toen weggelopen (ibid.). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u als jonge, niet-opgeleide vrouw (CGVS, p.4) helemaal alleen Burco verlaat om naar Bergaan te gaan, waar uw moeder zou wonen (CGVS, p.6). Tevens doen uw verklaringen ook vragen rijzen over het feit of uw moeder wel van Bergaan afkomstig is en of ze er werkelijk woonde. U legt in dit verband immers vage en inconsistente verklaringen af. Zo stelde u bij de DVZ vaagweg dat ze werd geboren in Zuid-Somalië (verklaring DVZ, punt 13). Op het CGVS stelt u dan weer dat ze in Bergaan werd geboren (CGVS, p.5). Tevens werd u in Mogadishu geboren (CGVS, p.4) en wonen uw moeder haar broer en zus ook in Mogadishu (CGVS, p.7), wat nog verder doet vermoeden dat uw moeder niet afkomstig is uit Bergaan. U stelt bovendien ook eerst dat u geen andere familieleden hebt (CGVS, p.7-8) om dan nadien te stellen dat de nicht van uw moeder en de zoon van uw oom in Bergaan wonen (CGVS, p.9). Ook aangaande de woonplaats van uw moeder legt u inconsistente verklaringen af. Zo stelde u bij de DVZ dat uw moeder in Mogadishu woonde (verklaring DVZ, punt 13). Uw schoonmoeder beaamt dit eveneens (CGVS 2016167, p.8). Op het CGVS stelt u dan weer eerst dat uw moeder zich in Mogadishu bevindt (CGVS, p.5) om nadien te stellen dat ze er niet echt woont, maar er vaak heen gaat om spullen te kopen (CGVS, p.7). Ze zou er echter wel een huurhuis hebben, maar in feite woont ze in Bergaan (ibid.).

Vervolgens is het evenmin aannemelijk dat uw vader u niet achterna zou zijn gegaan om u te komen zoeken wanneer u zomaar wegvlucht van het huwelijk dat hij heeft geregeld (CGVS, p.6). Nochtans zou u in zijn ogen wel gehuwd zijn met de oudere man en had hij ook reeds 3 000 dollar van hem ontvangen en een huis (CGVS, p.22). Dat uw vader desondanks geen grondigere represailles zou nemen of u niet zou dwingen toch te huwen met de oudere man doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Tevens kan zijn reactie evenmin als vervolging beschouwd worden zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Dit getuigt immers niet van enige vorm van dwang, daar hij u zonder meer bij uw moeder zou hebben laten wonen in Bergaan.

Voorts zou u vijf maanden later gehuwd zijn met iemand van de minderheidsclan Tumaal (CGVS, p.7). Echter is het opmerkelijk dat u bij de DVZ stelde dat u pas in 2017 huwde met uw man (verklaring DVZ, punt 14, 15a). Tevens dient te worden opgemerkt dat het huwelijk met uw huidige man evenmin voor problemen zorgde. Nochtans zou hij tot de tumaalclan behoren (CGVS, p.7). Zowel uw moeder en vader zouden boos hebben gereageerd (ibid.), maar uit uw verklaringen blijkt niet dat ze iets deden om dit huwelijk te verhinderen. Uw vader zou uw moeder wel hebben aangemaand om u terug naar Burco te sturen, maar ze weigerde dit (ibid.). Uw vader ondernam vervolgens evenmin zelf initiatief om u terug te halen (ibid.). Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat uw vader een huwelijk met iemand van een minderheidsclan zomaar zou laten passeren zonder ernstige gevolgen, zeker wanneer u reeds was weggelopen van de man aan wie hij u wilde uithuwelijken. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat het bijzonder ongebruikelijk is dat iemand van een grotere clan zoals die van u een relatie zou aangaan met iemand van een minderheidsclan (landeninformatie, stuk 2, 3). De Somalische maatschappij staat daar namelijk erg negatief tegenover en een dergelijke relatie resulteert ook vaak in de dood voor beide partijen of in verstoting door de familie (landeninformatie, stuk 1, 2). U was bovendien zelf ook op de hoogte van de perceptie van mensen die tot de Tumaal behoren in de Somalische maatschappij (CGVS, p.20). Gelet op deze informatie is het dan ook niet aannemelijk dat u probleemloos kon huwen met iemand van een minderheidsclan zonder dat uw familie daar op zou reageren. Dit doet dan ook twijfels rijzen over de werkelijke clan van uw echtgenoot. Deze conclusie wordt nog verder onderbouwd door het feit dat u bij de DVZ racisme en discriminatie als een van de

hoofdredeenen voor uw vlucht uit Somalië aanhaalt (vragenlijst DVZ, vraag 4; 5), maar dit tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS geenszins spontaan aanhaalt. Daarop gewezen stelt u vaagweg dat u binnen al Shabaab de discriminatie niet kende, want ze verbieden dat één clan sterker is dan de andere (CGVS, p.20). Ook bent u zelf nooit het slachtoffer geweest van discriminatie (ibid.).

Vervolgens stelt u, erop gewezen dat deze feiten reeds uit 2006 dateren, dat uw vader dit nog niet is vergeten (CGVS, p.26). Volgens hem bent u nog steeds gehuwd met de oudere man aan wie hij u toeweest (CGVS, p.27). Echter nam uw vader nooit enig initiatief om u te zoeken of represailles naar u toe te nemen in al die tijd. Dat hij u dan toch tot op heden nog zou willen vermoorden (CGVS, p.21), kan geenszins overtuigen. Het feit dat hij ook nooit enig initiatief voor represailles nam, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u de laatste jaren voor uw vertrek in het dorp Bergaan in het district Ceel Dheer van de provincie Galgaduud hebt verbleven.

Immers zouden de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Burco, Somaliland, u ertoe hebben aangezet om te verhuizen naar Bergaan, waar uw moeder vandaan zou komen (CGVS, p.6). Echter, daar er geen geloof kan worden gehecht aan deze feiten is het evenmin aannemelijk dat u naar Bergaan verhuisde.

De ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Bergaan wordt nog verder ondermijnt door de verklaringen die uw schoonmoeder S. A. K. (DVZ, [...]; CGVS, [...]) in dit verband aflegt. Jullie zouden er immers samen hebben gewoond (CGVS, p.8; CGVS [...], p.7-8). Het feit dat uw schoonmoeder geen afdoende verklaringen kan afleggen betreffende haar herkomst uit Bergaan, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Bergaan. In haar beslissing werd het volgende vastgesteld:

“Zo dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat u Bergaan niet in het juiste district kan situeren. Immers stelt u dat het in Dhusamareeb ligt (CGVS, p.4), wanneer het in werkelijkheid twee districten verderop in Ceel Dheer ligt (landeninformatie, stuk 1-3). Dat u dit niet weet terwijl u nochtans beweert heel uw leven in Bergaan te hebben gewoond (CGVS, p.7), doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Bergaan. Ook het feit dat u niet weet in welke provincie Bergaan ligt (CGVS, p.4), is vreemd. U stelt dat u dit niet weet omdat u laagopgeleid bent (ibid.). Echter kan er ondanks uw opleidingsgraad wel van u verwacht worden dat u wel weet in welke provincie u heel uw leven woonde.

Voorts laat uw kennis van de omgeving van Bergaan ook te wensen over. Zo kan u niet antwoorden op de vraag of er verschillende wijken zijn in uw dorp (CGVS, p.8) en gevraagd om uw dorp te beschrijven

komt u niet verder dan te stellen dat de mensen die er woonden hawiye waren (CGVS, p.8). U zou voor de rest niets kennen, aangezien u niet goed zag (ibid.). Echter beweerde u heel uw leven in Bergaan te hebben gewoond. Ook al zou u niet goed hebben gezien, desondanks kan er toch meer informatie van u verwacht worden over uw dorp. U ging immers wel soms op bezoek bij andere families (CGVS, p.9). U dient dan toch wel iets te kunnen vertellen over wat er allemaal in uw dorp te zien en te doen was en waar u zoal naartoe ging.

Tevens kan u geen enkel ander dorp opsommen dat in de buurt van Bergaan lag (CGVS, p.8). U stelt louter dat u het niet meer weet (ibid.). Gevraagd wat u zich dan wel nog herinnert, stelt u enkel dat mensen zeiden dat jullie onder de grote stad Gal Hareeri vielen (ibid.). U herinnert zich echter geen enkele andere plaats meer (ibid.). Echter vertelt u wel dat u, toen u jong was, wel meeding om het vee te laten grazen rond het dorp (ibid.). Dat u desondanks toch geen enkele informatie kan geven over de omgeving van uw dorp, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst. Uw verklaring dat u niets meer weet omdat uw zonen zijn verdwenen is niet afdoende (ibid.). Immers kan u nadien wel uitgebreide verklaringen leggen over de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt (CGVS, p.12-13).

Ook kan u amper iets vertellen over de droogtes in uw regio. U kan deze eerst en vooral al niet situeren in de tijd (CGVS, p.10). Ook kan u geenszins doorleefd vertellen over hoe u de droogtes hebt beleefd. U beperkt zich immers tot de stelling dat u uw vee toen bent verloren en dat uw zonen u eten gaven (ibid.). Nochtans deed er zich in 2011 in Somalië een zeer ernstige droogte voor die ervoor zorgde dat ongeveer 3.7 miljoen inwoners in een hongersnood belandden en 260 000 Somaliërs, voornamelijk kinderen, stierven als gevolg ervan. Bovendien werden er meer dan tien miljoen inwoners geaffecteerd door deze droogte. In uw provincie Galgaduud mislukte het merendeel van de oogsten waardoor de voedselprijzen stegen. Ook was er in grote mate voedselonzekerheid en waren veel inwoners van Galgadud ondervoed. Velen, voornamelijk kinderen, stierven hierdoor en anderen verlieten Galgadud om elders water en voedsel te gaan zoeken (landeninformatie, stuk 4-10). Gezien u stelt heel uw leven in Bergaan te hebben gewoond en gelet op de ernst van deze droogte is het vreemd dat u hier niet over kan vertellen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat u op de hoogte bent van het feit dat zich toen in uw land en in uw regio een dergelijke humanitaire ramp heeft voltrokken.

Tevens was er in 2017 ook een ernstige droogte. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de humanitaire impact van deze droogte op de Somalische bevolking immens was en dat de helft van de bevolking nood had aan humanitaire hulp of bescherming. In uw provincie Galgaduud waren er onder andere grote watertekorten, waardoor een groot deel van het vee stierf en daaropvolgend een groot deel van de bevolking wegtrok op zoek naar water en voedsel. Ook werd veel vee ziek en mislukte het grootste deel van de oogsten. Uit de informatie van het CGVS bleken er in 2017 echter ook grote voedseltekorten te zijn in uw district Ceel Buur als gevolg van de vele mislukte oogsten door de droogte (landeninformatie, stuk 11-15). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen kunt afleggen over hoe deze droogte uw leven en uw gemeenschap beïnvloedde. Dat u dit niet kan, onderstreept nog veler de ongeloofwaardigheid van uw herkomst.

Ten slotte zijn uw verklaringen over het leven onder het al-Shabaabregime ook eerder beperkt. Zo weet u niet wie de leiders van uw regio zijn en zijn uw verklaringen over het leven onder al Shabaab ook niet afdoende (CGVS, p.11). U beperkt zich namelijk tot te stellen dat men geen sigaretten mag verkopen en dat u elk jaar geld aan hen dient te geven (ibid.). Echter kan er van iemand die jarenlang onder het al Shabaab regime leefde verwacht worden om meer doorleefde verklaringen hieromtrent af te leggen. Dat u daar niet in slaagt, ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de informatie die u wel weet betreffende uw herkomst een erg ingestudeerd karakter heeft. Dit wordt nog verder onderstreept door het feit dat u de dorpen die de protection officer u vraagt niet kent (CGVS, p.13-14). Zo wordt u gevraagd wat Gambaale en Shawaay zijn (ibid.). U dient daar echter het antwoord op schuldig te blijven (ibid.). Nochtans liggen deze dorpen vlakbij Bergaan (landeninformatie 1, 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Ceel Dheer gelegen in de regio Galgaduud. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Bergaan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor

vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf (CGVS, p.2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerswil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer."

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd N. A. O. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26", ingeschreven op 24 augustus 2020. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 3 januari 2022 vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking (CGVS, p.3, 22). Na een volledig onderzoek van uw

administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor N. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd het document omtrent uw besnijdenis in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan N. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Wat betreft de door u neergelegde verklaring op eer en de lidkaart op naam van uw dochter van GAMS, wordt opgemerkt dat deze documenten een aanwijzing zijn voor het feit dat u niet wil dat N. vrouwelijke genitale verminking ondergaat. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontkrachten.

Ten slotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijn laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhankelijk van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter N. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

Het door u neergelegde attest aangaande een oogoperatie kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Dit heeft namelijk geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij stelt in haar verzoekschrift:

“Over de vluchtelingstatus

Vooraf zij erop gewezen dat de bevindingen van het Commissariaat-generaal verontrustend zijn.

De administratie is gebaseerd op volstrekt onjuiste veronderstellingen en haar argumenten bestaan uit een opeenvolging van principiële petitiees.

Deze eerste redenering is fundamenteel in strijd met de omstandigheden van het geval, omdat :

- 1.** CGVS stelt dat de poging tot gedwongen huwelijk waarop de jonge vrouw zich beroept en zijn ontsnapping uit Burco niet geloofwaardig is.*

CGVS vindt het niet geloofwaardig dat een jonge vrouw met een autoritaire vader haar huis naar Bergann kon ontvluchten.

Er moet echter worden opgemerkt dat de reis tussen de twee plaatsen slechts twee dagen met de auto duurt en dat ze heeft geprofiteerd van de materiële en morele steun van verschillende vrouwen in haar familie, waaronder haar moeder.

Men zal zich herinneren dat de vader het kind ontvoerde toen ze heel jong was en dat haar moeder haar eerst probeerde terug te halen, voordat ze in contact bleef met een tante van vaderskant.

De vrouwen organiseerden de reis van de jonge H. uit vrouwelijke en moederlijke solidariteit, dus we zien niet in wat het CGVS verrassend kan vinden aan deze kleine reis.

- 2.** CGVS vindt het niet geloofwaardig dat de vader niet de nodige stappen heeft ondernomen om haar ontsnapping terug te krijgen, zonder de vraag ook aan de jonge vrouw te hebben gesteld.*

Dit is een dubbelzinnige beoordeling van de kant van het CGVS die niet eens probeerde de jonge vrouw te vragen wat vaderlijke woede had vermeden.

In de praktijk moet worden opgemerkt dat de moeder van de jonge H. ten tijde van de scheiding niet door haar clan was ondersteund en dat de leden van haar groep jarenlang het verdriet van deze moeder van haar dochter hebben waargenomen.

Als gevolg hiervan, wanneer ze om bescherming vraagt, besluiten alle mannen van de clan om de ontsnapping van het meisje te ondersteunen en de vader dit te laten weten.

Dit is de reden waarom de jonge vrouw onder toezicht van de clan in Bergaan blijft en zich niet vestigt in de hoofdstad waar het moeilijker zou zijn om haar te beschermen.

De clan van de moeder van het meisje is in de meerderheid, in deze regio in tegenstelling tot de etnische groep van vaderskant die ondanks zijn woede niet in staat was om het dorp aan te vallen om zijn dochter terug te krijgen, in een regio die niet van hem is.

Dit is ook de reden waarom ze het dorp niet verlaat om een mogelijke ontvoering te voorkomen.

Opgemerkt moet worden dat deze poging tot gedwongen huwelijk slechts een van de elementen was die het asiolverzoek van mevrouw A. A. rechtvaardigden.

Het argument van het CG VS is gebaseerd op een kennelijke inschattingfout en een totaal gebrek aan onderzoek naar de individuele situatie van de jonge vrouw.

- 3.** CGVS gelooft dat de moeder van mevrouw A. A. in Mogadischu woont en niet bergaan en dat de jonge vrouw heeft gelogen.*

Toch heeft mevrouw A. A. altijd uitgelegd dat haar moeder een handelaar was dat ze stoffen verkocht tussen Bergaan en Mogadischu, soms meer tijd doorbrengend, in de hoofdstad, soms meer tijd, in het dorp.

CGVS probeert tegenstrijdigheden in verzoeksters relaas te vinden door te stellen dat zij soms sprak over het feit dat haar moeder in de hoofdstad was, soms in het dorp Bergaan.

De asielzoeker legde echter uit dat haar moeder winkelierster was en zich dienovereenkomstig tussen de hoofdstad en het dorp bewoog, zodat ze, afhankelijk van de stadia van het verhaal, soms op de ene plaats was, soms op de andere zonder dat er ook maar de minste tegenstrijdigheid was.

4. *CGVS is van mening dat de realiteit van het huwelijk met een Tumals vragen oproept, althans wat de reacties van zijn ouders betreft.*

In de praktijk is het niet duidelijk wat het CGVS mevrouw A. A. over dit huwelijk verwijt.

Het bestuursorgaan geeft aan dat het niet logisch is dat dit huwelijk heeft plaatsgevonden, zonder dat de vader optrad, zonder dat de moeder zich ertegen verzette omdat gemengde huwelijken tussen leden van een meerderheidsclan met de Tumals door de bevolking zeer worden afgekeurd.

CGVS is daarom van mening dat de vader of moeder iets had moeten doen, de situatie niet had moeten accepteren en zo ver ging dat hij twijfelde aan het feit dat haar man een Tumal zou zijn.

Maar mevrouw A. A. wordt vergezeld door haar schoonmoeder wiens etniciteit niet wordt betwist, noch de band tussen de twee vrouwen.

Er moet worden benadrukt dat het CGVS nogmaals postuleert dat mevrouw A. A. niet geloofwaardig is, maar haar geen vragen stelt om de realiteit van het huwelijk te verifiëren, om de houding van haar ouders te begrijpen, om de etniciteit van haar man te verifiëren, noch met haar, noch met haar schoonmoeder;

Toch is het leven van de schoonmoeder van de jonge vrouw dat van een vrouw uit een clan die berucht wordt geacht door andere etnische groepen die zo ver gaan dat ze hen beschuldigen van het eten van lijken, ze mishandelen, vernederen, behandelen als slaven.

Gezien de mentale toestand van de oude dame en haar gebrek aan scholing, zien we niet in waarom ze zo'n onbeminde etnische groep in haar land van herkomst zou claimen.

CGVS beschuldigt mevrouw A. A. ervan een huwelijk te hebben aanvaard dat door de rest van de bevolking zou worden afgekeurd, beweert dat het onmogelijk is dat de ouders dit huwelijk hebben aanvaard zonder de jonge vrouw te ondervragen over de omstandigheden van het huwelijk.

Dit is opnieuw een subjectieve beoordeling van de situatie die geen rekening houdt met het verhaal van de jonge vrouw, niet probeert de context van de asielzoeker te begrijpen.

Ook dit is een kennelijke inschattingsfout die uitsluitend gebaseerd is op indrukken van het CGVS die niet de realiteit van de asielzoeker willen verklaren.

Inderdaad, er moet worden opgemerkt dat de ouders van de jonge vrouw tot verschillende etnische groepen behoren, dat ze vele jaren geleden zijn gescheiden en dat de vader zijn dochter heeft ontvoerd.

De moeder van het meisje heeft twee keer geprobeerd haar terug te krijgen zonder succes, ze is woedend op haar ex-man.

Haar clan steunde haar niet op het moment van de scheiding en wil vergeven worden, dus geeft hij zijn bescherming aan de moeder en dochter.

De vader is daarom, in totaal onvermogen om zijn dochter te komen halen, op landen die niet van hem zijn, in een clan die zo machtig is als de zijne.

De moeder van het meisje heeft heel lang zonder haar kind geleefd, ze is bang haar opnieuw te verliezen als ze zich te sterk tegen het huwelijk verzet.

Elk van de families probeert de jongeren ervan te overtuigen dat dit huwelijk geen goed idee is, om hen de discriminatie van de Toumals uit te leggen, de afwijzing van gemengde paren, maar de twee jonge mensen zijn verliefd en geloven dat ze alle obstakels kunnen overwinnen.

De moeder van de jonge vrouw waardeert het meisje en durft haar kind niets te weigeren, de moeder van het meisje is te blij om haar ex-man te irriteren en haar kind te hebben gevonden.

De jonge H. kent alleen het huis van haar vader en het vooruitzicht van een huwelijk met een agressieve oude man, dus wordt ze naïef verleid door de eerste lachende jongeman die ze ontmoet.

De jongeman aan zijn kant heeft niet veel hoop om te trouwen, de Tumals van het dorp zijn niet talrijk, de vrouwen van de andere clans weigeren hem, dus het is normaal dat hij wordt verblind door een aantrekkelijke jonge vrouw die ermee instemt om met hem te trouwen.

Hoewel een dergelijk huwelijk niet wordt getolereerd door gewoonten en tradities in Somalië, bestaan er andere dergelijke verbintenissen, zelfs als het noch voorzichtig noch redelijk is.

Er moet worden benadrukt dat als er alleen redelijke huwelijken zouden zijn die met de ouders zouden overeenkomen, weinig mensen zouden trouwen en weinig huwelijken zouden leiden tot echtscheiding.

Niettemin kan een indruk van het CGVS redelijkerwijs niet leiden tot een argument dat de afwijzing van het asielerzoek van A. A. rechtvaardigt, temeer daar het CGVS haar niet heeft ondervraagd over de omstandigheden van het huwelijk en de reacties van haar ouders.

5. *CGVS lijkt het asielerzoek van mevrouw A. A. terug te brengen tot een gedwongen huwelijk, ondanks alle verklaringen die ze gaf.*

Door niet het volledige account van de asielzoeker te analyseren, begaat het CGVS een kennelijke beoordelingsfout.

En effet, Madame A. A. a expliqué les éléments suivants :

1. Een poging tot gedwongen huwelijk door haar vader die haar daardoor geen bescherming kan bieden tegen de andere risicofactoren waar ze in haar land van herkomst onder lijdt.

Inderdaad, ervan uitgaande dat ze naar haar vader kan terugkeren, riskeert hij haar te dwingen te hertrouwen met de man die ze is ontvlucht of een andere, om haar kinderen te misbruiken die het gevolg zijn van een huwelijk dat door de samenleving wordt afgekeurd.

2. De jonge vrouw leeft ook zonder de bescherming van de clan van moederskant, sinds haar huwelijk met een man die tot een lagere kaste behoort.

3. Haar kinderen worden beschouwd als paria's, net als haar schoonmoeder, en lijden onder discriminatie, geweld, beledigingen en vernederingen waartegen ze hen niet kan beschermen, omdat de vader-, moeder- en echtgenootclans de verbintenis verwerpen waaruit ze komen en de laatste mannen van het gezin dood of vermist zijn.

4. De status van vrouwen in Somalië blijft zeer precair wanneer zij niet profiteren van de bescherming van een clan en een of meer mannen om hen te vertegenwoordigen, vooral als zij tot een etnische minderheid behoren.

5. Hoewel de jonge vrouw minder gediscrimineerd is dan haar schoonouders en kinderen, heeft ze niet langer de bescherming van haar vader of die van de clan van haar moeder.

6. Zijn familie wordt vervolgd door Al-Shabab, die eerst haar man en zwager arresteerde en martelde, die vervolgens de rekrutering van de jongeman eiste toen hij niet langer in staat was om de sommen geld te betalen die van hem werden geeist. Toen hij vluchtte, werden zijn vrouw en moeder mishandeld, bedreigd en geïntimideerd door Al-Shabab-leden.

7. De familie geloofde dat het een stap was om de kinderen naar de koranschool te laten gaan, zodat ze konden proberen een beter leven te hebben, helaas trokken ze de aandacht van een familielid, een lid van Al-Shabab die besloot hen te ontvoeren zodat zij op hun beurt lid konden worden van de extremistische beweging.

8. De jonge moeder heeft geen kans om hulp te krijgen van haar familie tegen een lid van Al-Shabab voor kinderen die zeer slecht worden beschouwd vanwege het niet-geaccepteerde huwelijk van hun ouders, er is geen man meer om haar te ondersteunen, in de familie van haar man. Deze groep is machtig en

aarzelt niet om burgers aan te vallen, alleenstaande vrouwen zelfs in de hoofdstad, zoals de documentatie van het CGVS aantoont.

9. Dit is ook de reden waarom de jonge vrouw en haar moeder geen kans hebben om een klein meisje te beschermen tegen besnijdenis. CGVS verleende ook asiel aan de minderjarige dochter van de asielzoeker.

Het is dan ook volkomen logisch om te bedenken dat het meisje terecht bescherming kan genieten tegen genitale verminking, aangezien haar moeder en grootmoeder haar in haar land niet zullen kunnen beschermen en de asielaanvraag van de moeder in 2006 kunnen beperken tot een probleem van gedwongen huwelijken.

Deze manier van handelen gaat volledig voorbij aan het verhaal van de jonge vrouw en haar schoonzus en lijkt uitsluitend gebaseerd te zijn op subjectieve beoordelingen van het bestuursorgaan, op een beperkt deel van het verslag van mevrouw A. A. ame niet ondervragen, om de voorstellen om het verhoor te onderbreken te vermenigvuldigen.

• CGVS is van mening dat de oude dame niet uit Berqhan komt omdat ze districten mengt, de lokale geografie, de verschillende episodes van droogte of de geschiedenis van Al Shabab in haar regio niet duidelijk zou blootleggen.

Dit argument komt echter niet overeen met het administratieve dossier en houdt helemaal geen rekening met de individuele situatie van mevrouw A. A.

Als we inderdaad naar het administratief dossier kijken, zien we dat het CGVS over documentatie beschikt die tot doel heeft stereotiepe vragen te stellen over de verschillende regio's van Somalië, met als zeer duidelijk doel asiel, subsidiaire bescherming of het ontzeggen van enige bescherming aan de asielzoeker.

Vanwege deze specificiteit worden vragen in alle verhoren georganiseerd, zodat asielzoekers voorbereide vragen beantwoorden over de geschiedenis, geografie en bestuurlijke situatie van dorpen, ongeacht het opleidingsniveau van de asielzoeker.

Deze manier van werken houdt echter helemaal geen rekening met individuen en hun individuele specifieke kenmerken.

Wat verzoekster betreft, moet worden opgemerkt dat zij bejaard is, lijdt aan depressie en waarschijnlijk posttraumatische shock, heeft.

Deze moedige vrouw behoort tot de familie van een etnische minderheid, heeft haar dorp nooit verlaten voordat ze naar België moest vluchten.

Ze kent alleen geweld, beledigingen en pesterijen, ze heeft alle leden van de familie van haar man die zij heeft verloren., inclusief haar twee zonen die haar enige reden om te leven waren.

Ze heeft nooit identiteitspapieren gehad, weet haar leeftijd niet precies, is zelfs nog nooit op een koranschool geweest.

Deze informatie heeft geen interesse voor haar die nooit een andere ambitie heeft gehad dan te overleven, in haar dorp.

Haar antwoorden zijn eenvoudig en laten zien dat ze niet veel woordenschat heeft, niet noodzakelijkerwijs een historische, geografische of politieke cultuur heeft.

Als het duidelijk is dat ze niet in staat is om een cursus politieke geschiedenis te geven, om de historische vooruitgang van Al-Shabab, in haar regio, te specificeren om haar land in kaart te brengen, moet worden opgemerkt dat ze oprecht en gedetailleerd antwoordt op de vragen die haar zijn gesteld.

Het gebrek aan woordenschat laat het niet toe om complexe antwoorden te ontwikkelen, maar er wordt opgemerkt dat het duidelijk eenvoudige vragen beantwoordt.

Geconfronteerd met dit soort profielen was het aan het CGVS om zich aan te passen aan de asielzoeker en haar eenvoudige vragen te stellen.

Het CGVS is echter in overeenstemming met zijn plan, zonder rekening te houden met de persoonlijkheid van de aanvrager.

Als gevolg hiervan heeft het CGVS ongetwijfeld kunnen aantonen dat mevrouw A. A. geen algemene cultuur heeft, noch de politiek, noch de geschiedenis kent, noch zelfs de geografie van haar land, wat volkomen normaal is voor een getraumatiseerde dame die nooit naar school is geweest en die altijd is gepest omdat ze tot een familie die etnische minderheid behoort.

Als het verhoor een student, een academicus of zelfs iemand met een middelbare schoolopleiding betrof, zouden er misschien conclusies kunnen worden getrokken die vergelijkbaar zijn met die van het CGVS, maar dit is niet het geval.

Het CGVS gebruikt echter een gebrek aan cultuur en educatie als argument om een verlangen naar fraude af te leiden, van de kant van de oude dame die geen antwoorden kan geven met betrekking tot een schoolopleiding die ze niet heeft.

Deze manier van werken zorgt voor een kennelijke inschattingfout van het CGVS.

Mevrouw A. A. beantwoordt graag vragen wanneer haar geheugen of kennis het toelaat, haar antwoorden zijn heel eenvoudig.

Ze legt verschillende keren uit, dat ze in een kleine hut woont, dat ze behoort tot een etnische minderheid die alleen bepaalde banen kan uitoefenen, die door andere etnische groepen als slaven worden beschouwd, ze legt uit dat ze haar kleine dorp dat ver van alles is nooit heeft verlaten, dat ze alleen de 4 of 5 families van het dorp bezoekt die ook Tamil zijn en beschrijft gewoon de andere etnische groepen.

Als ze specifieke vragen stelt over de bedrijven die er in het dorp zijn, beantwoordt ze de vraag gewoon.

Dit type persoon heeft een schrijnend gebrek aan woordenschat en kan daarom alleen korte, specifieke vragen beantwoorden, geen open vragen.

Dus als on haar vraagt naar Al-Shabab, kan de jonge dame uitleggen waarom deze groep haar leven heeft vernietigd, maar heeft ze niet het minste idee van hun organisatie, hun leefregels, hun ideeën.

Voor verzoekster is het een nieuwe gewelddadige groep die haar man arresteert omdat ze sigaretten verkochten en ze strijders nodig hadden, die vervolgens haar kleinzonen wil stelen.

Ze stelt zichzelf geen vragen over de legitimiteit van hun verzoek, over hun manier om de islam te begrijpen, het zijn gewoon kinderdieven, andere beulen die gewelddadiger zijn dan degenen die ze dagelijks kent.

Als gevolg hiervan is de oude dame niet in staat om informatie te geven die ze niet heeft bestudeerd, om de elementen te kiezen die in haar verhaal aantonen dat ze zich in de omstandigheden bevindt die haar in staat stellen de vluchtelingenstatus aan te vragen.

Bij het zoeken naar antwoorden op stereotiepe vragen houdt het CG VS geen rekening met de persoonlijkheid van de dame, haar verhaal, haar gezondheidstoestand of het bewijs dat ze levert ter ondersteuning van haar asielaanvraag.

Door louter geografische, historische en politieke kennis te verifiëren, verwaarloost het CGVS volledig het account van de oude dame en de redenen voor haar asielaanvraag en begaat het een kennelijke beoordelingfout.

Inderdaad, als de oude dame duidelijk niet weet welke argumenten, moet ze ter ondersteuning van haar asielverzoek indienen en dat het verhoor haar bovendien niet in staat stelt zich vreedzaam uit te drukken, moet worden opgemerkt dat ze met haar beperkte woordenschat inderdaad de basis heeft gelegd voor een asielverzoek en heeft aangetoond dat ze er inderdaad aan is begonnen, in de criteria van het Verdrag van Genève.

1. Het risico van wijdverspreide vervolging

Mevrouw A. A. legde uit dat haar man behoorde tot een etnische minderheidsgroep die meerderheidsgroepen als slaven beschouwen.

Als gevolg hiervan werd de familie van haar man en haar kinderen, van jongs af aan beroofd, geslagen, beledigd, vernederd, zonder enige mogelijkheid om hulp te vinden bij de autoriteiten (die in haar regio niet bestonden), bij het dorpshoofd of bij een vergadering van wijzen.

Ze legde uit dat haar nieuwe familie alleen bepaalde beroepen kon uitoefenen, waaronder kappers, fokken, dat ze geen toegang had tot onderwijs.

Ze werd op 9- of 10-jarige leeftijd geknipt en hoopte haar kleine meisjes het geweld te besparen.

Haar man werd gearresteerd, geslagen, gemarteld door Al-Shabab die hen teisterde en vervolgens probeerde hen te rekruteren voordat hij zijn kleine zonen aanviel.

Zij en haar schoonmoeder konden geen hulp krijgen van de andere dorpingen omdat ze tot deze etnische minderheid behoren, omdat ze vrouwen zijn, zonder de bescherming van een man.

Door te trouwen met eenman van de verkeerde etniciteit verloor zij de steun van vaders en die van andere leden van zijn etnische groep.

Als gevolg hiervan riskeren zowel vrouwen als kinderen, als ze terugkeren naar het land, rekrutering door Al-Shabab, fysiek en verbaal geweld als ze zich proberen te verzetten tegen de vrouwelijke besnijdenis van kleindochters of de rekrutering van jongens.

De precare gezondheidstoestand van de oude dame laat haar niet langer toe om te werken, ze heeft geen familie meer, in haar land van herkomst, behoort niet tot de juiste etnische groep en komt uit een regio die regelmatig door droogte wordt getroffen, zodat als ze naar huis terugkeert, de oude dame gewoon de dood riskeert.

2. Vervolging door de autoriteiten of gebrek aan bescherming door de autoriteiten

In het gebied van de aanvrager is er eenvoudigweg geen andere autoriteit dan Al-Shabab.

Maar haar man en kleine zonen worden beschouwd als déserteurs ten opzichte van deze autoriteit die niet aarzelen om twee vrouwen te vervolgen om nieuwe strijders te krijgen.

Als lid van familie van een etnische minderheid heeft de dame geen kans om bescherming te krijgen van de politie of het leger in een grote stad, die eenvoudigweg haar dorp niet durft te benaderen en niet zou instemmen om een Tumul in nood te helpen, waar ze ook is.

3. De redenen voor vervolging bedoeld in artikel 1 van het Verdrag van Genève

Behorend tot een etnische minderheidsgroep

Mevrouw A. en haar kinderen behoren nu tot een etnische minderheidsgroep, de Tumaals, die al vele jaren te maken hebben met discriminatie en geweld.

Osar legt in een rapport van 5 juli 2018 de dramatische situatie van deze minderheid bloot, in alle regio's van Somalië.

Zo bevinden de Tumaals (smidsklasse) zich onderaan de clanhiërarchie.

De andere clans weigeren elke alliantie met de Tumaals die daarom geen kans hebben om te profiteren van sociale solidariteit of de bescherming van een meerderheidsgroep te verkrijgen door middel van het huwelijk.

Leden van deze groep worden regelmatig weggejaagd en aangevallen door andere bevolkingsgroepen, hebben geen toegang tot onderwijs of justitie en kunnen alleen bepaalde beroepen uitoefenen.

Vrouwen worden regelmatig achteruit geholpen, de meeste gezinnen leven, in zeer slechte hygiënische omstandigheden, in extreme armoede.

Het rapport stelt ook dat de meeste conflicten op traditionele manieren worden opgelost, maar omdat minderheden geen toegang hebben tot macht, geen dorpschefs of ouderen kunnen zijn, hebben ze geen kans om hun rechten te doen gelden en zijn ze regelmatig het slachtoffer van onrecht dat nooit wordt gestraft.

Als ze terugkeerde naar het land, zou de oude dame worden vervolgd door haar burens en zou ze geen kans hebben om hulp te krijgen om in haar basisbehoeften te voorzien.

Religieuze vervolging

De asielzoeker is moslim door traditie in plaats van door overtuiging, ze was het slachtoffer van een besnijdenis waarvan de rechtvaardiging meer traditioneel dan religieus blijft en wil dit lot voor haar dochtertje vermijden.

Het CGVS begreep ook de ernst van dit risico, omdat het de minderjarige kleindochter van de oude dame de vluchtelingenstatus gaf.

Het heeft niet de macht om zich te verzetten tegen de voorschriften van Al-Shabab, vooral omdat de mannen van de familie zijn vertrokken en door de heren die de regio domineren als déserteurs worden beschouwd.

Als zeterugkeerde naar haar land, zou ze opnieuw worden vervolgd door vertegenwoordigers van Al-Shabab, zonder enige kans op hulp.

Behoren tot een risicogroep: geïsoleerde vrouwen

Mevrouw A. A. heeft alle leden van haar familie verloren, dus er is nergens in Somalië een man die haar financieel, moreel of juridisch kan ondersteunen.

De Somalische samenleving is echter nog steeds erg patriarchaal, zodat een alleenstaande vrouw weinig kans heeft om te bestaan, om te werken, om haar rechten te doen gelden.

Voor de asielzoeker die al haar kenmerken heeft, is het duidelijk dat ze geen recht zou hebben op enige hulp in haar land van herkomst wanneer ze op zijn minst dreigt te sterven van honger, van haar gezondheidsproblemen, maar ook van aangevallen te worden vanwege haar etniciteit, haar status als geïsoleerde vrouw.

Het lijkt erop dat de dame al deze elementen heeft blootgelegd bij haar asielaanvraag, ondanks haar beperkte woordenschat, haar psychologische toestand en haar geheugenverlies.

Hieruit volgt dat CGVS een kennelijke beoordelingsfout maakt bij de analyse van de situatie van Mevrouw A. A.

Het is duidelijk dat het CGVs het beginsel van behoorlijk bestuur in zijn tak van grondigheid niet respecteert.

Door niet niet die elementen rekening te houden heeft het CGVS de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het lijkt erop dat de kandidaat een specifiek profiel heeft:

Rekening houdend met alle die elementen moet de vluchtelingstatus aan de verzoeker verleend.

Door de vluchtelingstatus aan de verzoeker te weigeren heeft het Commissariaat het artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980 geschonden.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

De vluchtelingstatus moet aan de verzoeker verleend.

Over de subsidiaire bescherming

Het CGVS is van mening dat verzoekster niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en verwijst naar verschillende rapporten en documenten om zijn beslissing te staven.

Het argument van het CG VS is gebaseerd op de veronderstelling dat de veiligheidssituatie in Somalië van regio tot regio sterk verschilt en dat het aan de asielzoeker is om precies te bewijzen waar hij of zij vandaan zou komen, zodat het CGVS kan beslissen of het een gevaarlijke regio is of niet.

Het CGVS stelt echter dat de oude dame haar afkomst niet heeft bewezen en dat ze, ondanks alle kansen die haar zijn gegeven, volledig heeft geweigerd mee te werken en de elementen te geven die het mogelijk zouden maken om de regio van herkomst van de betrokkene te bepalen.

Het CGVS is dan ook van mening dat het niet weet waar mevrouw A. K. vandaan komt en kan haar geen subsidiaire bescherming verlenen.

Het is duidelijk dat de AV subsidiaire bescherming zou verlenen aan mevrouw A.K. als zij uit haar regio kwam, maar niet als zij in de hoofdstad woonde.

Er moet worden benadrukt dat dit argument is gebaseerd op een reeks vragen over de regio die door de oude dame worden opgeroepen, maar geen vraag over een andere regio, waaruit zou kunnen blijken dat mevrouw A. K. perfect bereid is om samen te werken, maar niet in staat is om de technische vragen te beantwoorden die haar zijn gesteld over een regio van Somalië vanwege een gebrek aan scholing, vanwege zijn leeftijd en gezondheidstoestand.

CGVS is gebaseerd op een soort standaardvragenlijst en stelt stereotiepe vragen over de geschiedenis, geografie, droogte en stadia van Al-Shababs machtsovername in de regio om te bepalen of een asielzoeker al dan niet uit een regio komt.

Deze reden is stereotiep omdat het geen rekening houdt met een realiteit op het terrein, die van mensen die in geïsoleerde dorpen wonen, volledig buiten de wereld, van het nieuws, geen toegang hebben tot informatie, tot onderwijs.

Maar hoe kunnen we de geschiedenis coherent beschrijven als we zelfs niet in staat zijn om onze geboortedatum, die van onze kinderen, ons huwelijk te bepalen?

Hoe kunnen we praten over geografie, administratie als je niet eens een identiteitskaart hebt, een geboorteakte, een legaal bestaan en dat je je hele leven in hetzelfde geïsoleerde dorp blijft, zonder meer dan een paar kilometer achter je kudde vee aan te lopen?

Er zijn geen aanwijzingen dat mevrouw A. A. in het verhoor probeert te misleiden of te liegen over haar afkomst. Integendeel, het is duidelijk dat ze oprecht antwoordt en bovendien geen flauw idee heeft van wat er gezegd zou moeten worden om te overtuigen.

Gevraagd naar haar problemen, antwoordt ze dat ze haar zonen heeft verloren en niet alleen kan leven, met haar gezondheid die achteruitgaat, zodat ze duidelijk niet, in een proces van liegen is.

Niet weten hoe vragen over geschiedenis, aardrijkskunde of politiek te beantwoorden, doet geen twijfel rijzen over de oorsprong van mevrouw A. A.

De regio waaruit het afkomstig is, staat echter onder de absolute controle van Al-Shabab, de Somalische regering heeft geen mogelijkheid meer om in de regio op te treden.

Als gevolg hiervan komt mevrouw A. A. volgens de CGVS-documentatie uit een gevaarlijke regio waarvan de onderdanen subsidiaire bescherming kunnen genieten.

Bovendien blijkt uit rapporten van Amnesty International, de pers en zelfs de documentatie van het CGVS dat geen enkele regio van Somalië bijzonder stabiel is, met name vanwege al-Shabab-aanvallen op burgerbevolkingen, waarbij vooral vrouwen het doelwit zijn van dit willekeurige geweld.

Bijgevolg is het duidelijk dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met het account van de oude dame, haar lidmaatschap van een slachtoffer van geweld van een etnische minderheid, of haar gezondheidstoestand, die werd bevestigd door medische documenten.

Er moet ook worden opgemerkt dat als quod nee, de dame niet overtuigd was van haar geografische afkomst, er moet ook worden benadrukt dat zij tot een etnische minderheidsgroep behoort, het feit dat zij een vrouw is, in een gezin dat niet langer een man heeft die in staat is haar te verdedigen, te vertegenwoordigen of financieel te ondersteunen, haar in een situatie van gevaar zou brengen om te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, waar zij zich ook bevindt.

Hieruit volgt dat zij ten minste binnen de voorwaarden van een recht op subsidiaire bescherming valt.”

2.2. Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift volgende overtuigingsstukken bij:
“3. Documentatie”.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan.

De inhoudelijke kritiek, die verzoekster op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1.1. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of verzoekster de bescherming van dit land kan inroepen en of zij geldige redenen kan aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

4.1.2. Na lezing van het administratief dossier wordt de commissaris-generaal echter bijgetreden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar verblijf in Somalië, meer bepaald over haar verblijf in de laatste jaren voor haar vertrek in het dorp Bergaan, nadat zij omwille van vervolgingsfeiten in het dorp Burco in Somaliland naar daar diende te verhuizen, omdat:

(a) er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster aangehaalde gedwongen huwelijk en de vervolging door haar vader, wat de reden van het vertrek uit Burco is, waarbij (i) het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster als jonge, niet-opgeleide vrouw helemaal alleen Burco zou verlaten hebben om naar Bergaan te gaan, waar haar moeder zou wonen; (ii) het onaannemelijk is dat verzoeksters vader haar niet achterna zou zijn gegaan wanneer ze wegvluchtte van het huwelijk dat hij voor haar geregeld had en hiervoor geen represailles zou nemen of verzoekster niet zou dwingen toch te huwen met de oudere man en (iii) de reactie van verzoeksters vader geen vervolging uitmaakt zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie;

(b) verzoeksters verklaringen vragen doen rijzen over het feit of haar moeder wel van Bergaan afkomstig is en of ze er werkelijk woonde waarbij (i) verzoekster bij de DVZ vaagweg zei dat haar moeder in Zuid-Somalië is geboren, terwijl ze op het CGVS verklaarde dat ze in Bergaan werd geboren; (ii) het feit dat verzoekster is geboren in Mogadishu en haar moeder en diens broer en zus ook in Mogadishu verblijven doet vermoeden dat verzoeksters moeder niet afkomstig is uit Bergaan; (iii) verzoekster eerst stelde dat ze geen andere familieleden heeft, om daarna te verklaren dat de nicht van haar moeder en de zoon van verzoeksters oom ook in Bergaan wonen en (iv) verzoekster inconsistente verklaringen aflegt over de woonplaats van haar moeder, waarbij zij zowel bij DVZ als initieel bij het CGVS verklaarde dat haar moeder in Mogadishu woont en vervolgens bij het CGVS verklaarde dat haar moeder enkel naar Mogadishu gaat om spullen te verkopen en er een huurhuis heeft, doch dat zij in feite in Bergaan woont;

(c) het onaannemelijk is dat verzoekster probleemloos kon huwen met iemand van een minderheidsclan zonder dat haar familie daarop zou reageren waarbij (i) verzoekster bij het CGVS verklaarde vijf maanden na de vlucht van haar vader, getrouwd te zijn terwijl ze bij de DVZ verklaarde dat ze pas trouwde in 2017; (ii) het opmerkelijk is dat het huwelijk met iemand van de minderheidsclan Tumaal geen problemen opleverde voor verzoekster; (iii) verzoeksters moeder en vader boos zouden hebben gereageerd op het huwelijk maar uit verzoeksters verklaringen blijkt dat ze niets deden om het huwelijk te verhinderen; (iv) het weinig aannemelijk is dat verzoeksters vader een huwelijk met iemand van een minderheidsclan zomaar zou laten passeren zonder ernstige gevolgen, zeker nadat verzoekster al was weggelopen van de man aan wie hij haar wilde uithuwelijken; (v) uit objectieve informatie blijkt dat het bijzonder ongebruikelijk is dat iemand van een grotere clan zoals die van verzoekster een relatie zou aangaan met iemand van een minderheidsclan en (vi) verzoekster zelf op de hoogte was van de perceptie van mensen die tot de Tumaal behoren in de Somalische maatschappij;

(d) er twijfels rijzen over de werkelijke clan van verzoeksters echtgenoot waarbij (i) dit nog verder onderbouwd wordt door het feit dat verzoekster bij de DVZ racisme en discriminatie aanhaalt als één van de hoofdredenen voor haar vlucht uit Somalië, maar dit bij het CGVS niet spontaan opbrengt; (ii) tijdens

het persoonlijk onderhoud wanneer verzoekster hierop gewezen wordt, ze vaagweg stelt dat ze onder het Al-Shabaabregime de discriminatie niet kende aangezien Al-Shabaab verbiedt dat één clan sterker is dan de andere en (iii) verzoekster zelf nog nooit slachtoffer is geweest van discriminatie;

(e) de door verzoeker aangehaalde feiten inzake de vlucht voor een gedwongen huwelijk reeds dateren van 2006, waarbij verzoeksters vader nooit enig initiatief heeft genomen om verzoekster te zoeken of represailles te nemen, zodat het niet kan overtuigen dat hij verzoekster tot op heden zou willen vermoorden;

(f) naast de bovenstaande vaststellingen, op grond waarvan geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten in Burco, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de beslissing om ten gevolge van deze feiten te verhuizen naar Bergaan, waar verzoeksters moeder zou wonen, wordt de ongeloofwaardigheid van de recente herkomst uit Bergaan nog verder ondermijnt door (i) de verklaringen die verzoeksters schoonmoeder, met wie verzoekster zou hebben samengewoond, in dit verband aflegt en (ii) de door verzoekster verschaft informatie betreffende haar herkomst een erg ingestudeerd karakter heeft, wat nog wordt onderstreept door het feit dat verzoeker de door de *protection officer* aangehaalde dorpen niet kent, die nochtans vlakbij Berhaan liggen.

4.1.3. Wat betreft de poging van verzoeksters vader om haar gedwongen uit te huwelijken en haar daaropvolgende vlucht uit Burco, geeft verzoekster aan dat ze aan haar vader kon ontsnappen door de materiële en morele steun van verschillende vrouwen in haar familie, waaronder haar moeder. Tevens stelt ze dat de reis van Burco naar Bergaan met de auto maar twee dagen duurt. Met deze verklaringen slaagt verzoekster er echter niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het weinig waarschijnlijk is dat zij als jonge, onopgeleide vrouw helemaal alleen Burco zou verlaten om naar Bergaan te gaan. Het is bovendien evenmin aannemelijk dat verzoeksters vader haar niet achterna zou zijn gekomen om haar mee terug te nemen en haar alsnog te dwingen te trouwen met de man die hij voor haar had uitgezocht. Hij had immers al geld en een huis van deze man gekregen en verzoekster heeft ook zelf verklaard dat volgens haar vader ze nog gehuwd was met de man die hij voor haar had uitgezocht (zie NPO, p. 22). Waar verzoekster stelt dat haar vader haar niet kon meenemen uit Bergaan omdat alle mannen van haar moeders clan besloten om haar te beschermen, wijst de Raad erop dat dit enerzijds een louter blote bewering betreft en dat dit in strijd is met wat ze verder in haar verzoekschrift aanhaalt, namelijk dat ze de bescherming van haar moeders clan was verloren sinds ze getrouwd was met haar man die tot de minderheidsclan Tumaal behoorde. Haar vader had haar dus sinds 2007 al kunnen ophalen in Bergaan, aangezien ze op dat moment de bescherming van haar moeders clan is verloren. De Raad benadrukt bovendien dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud nooit heeft aangehaald dat haar vader haar niet kon komen halen bij haar moeder omdat ze bescherming zou hebben van de mannelijke clanleden. Verzoekster slaagt er dan ook niet in te verklaren waarom haar vader haar niet zou kunnen komen halen bij haar moeder in Bergaan en haar te dwingen te huwen met de man die hij voor had uitgezocht.

4.1.4. De commissaris-generaal stelt vervolgens op pertinente wijze vast dat: *“Tevens doen uw verklaringen ook vragen rijzen over het feit of uw moeder wel van Bergaan afkomstig is en of ze er werkelijk woonde. U legt in dit verband immers vage en inconsistente verklaringen af. Zo stelde u bij de DVZ vaagweg dat ze werd geboren in Zuid-Somalië (verklaring DVZ, punt 13). Op het CGVS stelt u dan weer dat ze in Bergaan werd geboren (CGVS, p.5). Tevens werd u in Mogadishu geboren (CGVS, p.4) en wonen uw moeder haar broer en zus ook in Mogadishu (CGVS, p.7), wat nog verder doet vermoeden dat uw moeder niet afkomstig is uit Bergaan. U stelt bovendien ook eerst dat u geen andere familieleden hebt (CGVS, p.7-8) om dan nadien te stellen dat de nicht van uw moeder en de zoon van uw oom in Bergaan wonen (CGVS, p.9). Ook aangaande de woonplaats van uw moeder legt u inconsistente verklaringen af. Zo stelde u bij de DVZ dat uw moeder in Mogadishu woonde (verklaring DVZ, punt 13). Uw schoonmoeder beaamt dit eveneens (CGVS 2016167, p.8). Op het CGVS stelt u dan weer eerst dat uw moeder zich in Mogadishu bevindt (CGVS, p.5) om nadien te stellen dat ze er niet echt woont, maar er vaak heen gaat om spullen te kopen (CGVS, p.7). Ze zou er echter wel een huurhuis hebben, maar in feite woont ze in Bergaan (ibid.)”* Waar verzoekster stelt dat ze altijd heeft gezegd dat haar moeder een handelaar is die zich verplaatste tussen Bergaan en Mogadishu en dus geen wisselende verklaringen hierover heeft afgelegd, kan dit betoog niet worden gevolgd door de Raad. Bij het interview bij de DVZ heeft ze immers wel degelijk aangegeven dat haar moeder in Mogadishu verbleef en heeft ze niet aangegeven dat haar moeder eigenlijk in Bergaan woont maar vaak naar Mogadishu gaat (zie AD, “Verklaring DVZ”, punt 13). Verzoekster heeft ook inconsistente verklaringen afgelegd over de geboorteplaats van haar moeder. Bij de DVZ verklaarde verzoekster immers dat haar moeder geboren is in Mogadishu, maar ze komt hier later tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op terug waarna ze verklaart dat haar moeder geboren is in Bergaan (zie NPO, p. 5). Wanneer verzoekster geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart ze: *“Ik was op dat moment helemaal in shock na wat ik heb*

meegemaakt." (zie NPO, p. 5). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Zonder afbreuk te doen aan de moeilijke omstandigheden waarin een verzoeker om internationale bescherming zich kan bevinden bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming, kan niet worden ingezien waarom deze omstandigheden ertoe zouden leiden dat verzoekster een incorrecte geboorteplaats van haar moeder zou opgeven.

4.1.5. De commissaris-generaal stelt verder op goede gronden vast dat het onaannemelijk is dat verzoekster zonder problemen kon trouwen met iemand van de minderheidsclan Tumaal. Het is immers onaannemelijk dat verzoeksters vader en moeder geen enkele actie zouden hebben ondernomen om te vermijden dat verzoekster zou trouwen met iemand van de clan Tumaal. Verzoekster haalt aan dat er wel degelijk dergelijke verbintenissen bestaan. Dat zo'n verbintenissen desgevallend zouden kunnen bestaan wordt niet noodzakelijk betwist. Uit objectieve informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt echter wel dat de Somalische maatschappij erg negatief staat tegenover zo'n relatie en het bovendien bijzonder ongebruikelijk is. Dit blijkt ook uit de door verzoekster bijgevoegde landeninformatie, waarin wordt aangegeven dat huwelijken tussen meerder- en minderheidsgroepen verboden zijn en worden bestraft (zie OSAR, "*Somalie: le groupe minoritaire des Gabooye/Midgan*", p. 5-6). Het is daarom onaannemelijk dat verzoekster geen problemen zou hebben ondervonden door haar huwelijk met iemand van een minderheidsclan en dat haar ouders zich amper zouden verzet hebben tegen deze verbintenis. Waar verzoekster aanhaalt dat de commissaris-generaal een subjectieve beoordeling doet van de situatie, benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoekster toe om de feiten die zij aanhaalt en waarop zij haar vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Het gaat bovendien niet om een louter subjectieve beoordeling, doch wel om het beoordelen van verzoekers situatie in het licht van de gekende landeninformatie. Waar verzoekster stelt dat de etniciteit van haar schoonmoeder niet wordt betwist, leest de Raad dit als dusdanig niet in de bestreden beslissing. De Raad stelt verder vast dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat de *protection officer* tevens verschillende vragen heeft gesteld omtrent de etniciteit van haar man, haar huwelijk en de houding van haar ouders hier tegenover (zie NPO, p. 7, 13, 20 en 21), zodat verzoeksters kritiek dienaangaande in haar verzoekschrift feitelijke grondslag mist. De Raad treedt de commissaris-generaal in dit verband nog bij waar hij op pertinente wijze vaststelt dat: "*Dit doet dan ook twijfels rijzen over de werkelijke clan van uw echtgenoot. Deze conclusie wordt nog verder onderbouwd door het feit dat u bij de DVZ racisme en discriminatie als een van de hoofdredenen voor uw vlucht uit Somalië aanhaalt (vragenlijst DVZ, vraag 4; 5), maar dit tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS geenszins spontaan aanhaalt. Daarop gewezen stelt u vaagweg dat u binnen al Shabaab de discriminatie niet kende, want ze verbieden dat één clan sterker is dan de andere (CGVS, p.20). Ook bent u zelf nooit het slachtoffer geweest van discriminatie (ibid.).*" De Raad stelt vast dat verzoeker deze beoordeling onbesproken laat, zodat zij deze ook niet aan het wankelen brengt, noch dienaangaande een nieuw licht op de zaak werpt

4.1.6. Op basis van de voorgaande vaststellingen kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar verblijf in Somalië. Verzoekster slaagt er immers niet in de aangehaalde vervolgingsfeiten in Burco, Somaliland die haar ertoe zouden hebben aangezet om te verhuizen naar Bergaan aannemelijk te maken waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan haar herkomst uit Bergaan.

4.1.7. Verzoeksters geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door de verklaringen van haar schoonmoeder, die ertoe hebben geleid dat geen geloof wordt gehecht aan diens de regio van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoekster in huidig verzoekschrift opnieuw ingaat op de argumenten tegen de beslissing van haar schoonmoeder, doch dienaangaande dient te worden vastgesteld dat verzoeksters schoonmoeder tevens een beroep indiende bij de Raad tegen de aan haar gerichte beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Inzake het beroep ingesteld door verzoeksters schoonmoeder werd door de Raad bij arrest van 20 februari 2024 met nummer 301 913 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoekster kan huidig verzoekschrift niet aanwenden om alsnog kritiek uit te oefenen op de beslissing gericht tegen haar schoonmoeder. Het feit dat verzoeksters schoonmoeder er niet in slaagt haar herkomst aannemelijk te maken, doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers herkomst uit Bergaan. Zij zouden immers samen in Bergaan gewoond hebben.

4.1.8. De Raad merkt verder dat op dat, wanneer er aan verzoekster gevraagd wordt welke dorpen er allemaal in de buurt liggen van Bergaan, zij verschillende dorpen kan opnoemen en de windrichting kan geven waar ze gelegen zijn (zie NPO, p. 9). Er wordt vervolgens gevraagd of ze nog andere dorpen kent die in de buurt van Bergaan liggen (zie NPO, p. 10). Verzoekster verklaarde dan dat degene die zij had opgegeven de enige dorpen zijn die in de buurt van Bergaan liggen (zie NPO, p. 10). Dit klopt echter niet en wanneer er gevraagd wordt naar twee dorpen die vlakbij Bergaan liggen, maar niet werden opgenoemd door verzoekster, moet ze toegeven dat ze van deze dorpen nog nooit gehoord heeft (zie NPO, p. 13-14). Dit duidt op een sterk ingestudeerd karakter van de regio. Na lezing van het administratief dossier wordt de commissaris-generaal bijgetreden dat de kennis van verzoekster over haar regio van herkomst erg ingestudeerd overkomt.

4.1.9. De Raad moet vaststellen dat verzoekster thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielaanvraag en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Het louter volhouden dat verzoekster omtrent bepaalde elementen wel antwoorden heeft verschaft, doet geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen en de vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier, en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

4.1.10. Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat: *“In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u de laatste jaren voor uw vertrek in het dorp Bergaan in het district Ceel Dheer van de provincie Galgaduud hebt verbleven. Immers zouden de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Burco, Somaliland, u ertoe hebben aangezet om te verhuizen naar Bergaan, waar uw moeder vandaan zou komen (CGVS, p.6). Echter, daar er geen geloof kan worden gehecht aan deze feiten is het evenmin aannemelijk dat u naar Bergaan verhuisde.”* en *“Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Ceel Dheer gelegen in de regio Galgaduud. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Bergaan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”*

4.1.11. De Raad merkt verder nog op dat verzoekster naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming bij het CGVS een medisch attest dd. 19 november 2022 heeft neergelegd, waaruit blijkt dat verzoekster een VGV type III – een infibulatie – heeft ondergaan en vervolgens een volledige desinfectie heeft ondergaan.

4.1.12. De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer *“daden van lichamelijke of geestelijke geweld, inclusief seksueel geweld”* en *“daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard”*, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet (zie arrest van de Raad, gewezen in een kamer van drie rechters, met nummer 122.669 van 17 april 2014). *In casu* kan de VGV, waarvan verzoekster het slachtoffer is, dus als vervolging worden gekwalificeerd.

4.1.13. Verzoekster – waarvan niet wordt betwist dat zij de Somalische nationaliteit heeft – geeft in haar verzoekschrift onder meer aan dat zij in het verleden werd besneden en dat de commissaris-generaal de ernst van dergelijke problematiek erkent doordat haar dochter de vluchtelingenstatus werd toegekend. Tevens geeft zij aan dat zij bij een terugkeer niet bij machte zal zijn om zich te verzetten tegen de opgelegde voorschriften. Hoewel deze uiteenzetting in het verzoekschrift slechts uiterst summier is, kan de Raad niet voorbijgaan aan de vaststelling dat verzoekster het medisch attest, waaruit een type III VGV en een daaropvolgende desinfectie blijkt, reeds heeft neergelegd bij het CGVS. Verzoekster heeft dan ook voldaan aan de plicht om een inspanning te doen om de feitelijke elementen van haar zaak aan de

commissaris-generaal kenbaar te maken en zij heeft dit met name onderbouwd met medisch stukken. De Raad merkt op dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud slechts zeer beperkt is ingegaan op het door verzoekster neergelegde medisch attest. Verzoekster werd enkel gevraagd of zij een document heeft van haar eigen besnijdenis en wat haar standpunt ten aanzien van besnijdenissen is. Verzoekster gaf aan een attest te kunnen neerleggen van haar eigen besnijdenis, dat zij besnijdenissen slecht vindt en dat zij erg heeft afgezien van haar besnijdenis. De Raad erkent dat verzoekster evenmin uit eigen initiatief verdere verklaringen heeft afgelegd omtrent haar VGV, doch dienaangaande wijst de Raad erop dat – zoals verzoekster in haar verzoekschrift ook aangeeft – VGV bij Somalische vrouwen een wijdverspreide traditie is. Ook uit de landeninformatie, zoals deze zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, blijkt dat 98 % van de Somalische vrouwen een vorm van VGV hebben ondergaan. Rekening houdend met de zeer hoge prevalentiegraad van VGV in Somalië en de omstandigheid dat dergelijke praktijken dermate cultureel zijn ingeburgerd, is de Raad van oordeel dat het verzoekster niet ten kwade kan worden genomen dat zij – ondanks dat zij wel de nodige stukken inzake de door haar ondergane VGV had overgemaakt – niet op eigen initiatief verdere verklaringen hierover heeft afgelegd.

4.1.14. Niettegenstaande dat verzoekster de feitelijke elementen van haar ondergane VGV type III en daaropvolgende desinfibulatie kenbaar heeft gemaakt aan de commissaris-generaal, dient de Raad vast te stellen dat er zich in het rechtsplegingsdossier geen informatie bevindt die toelaat te beoordelen wat de gevolgen zijn van deze door verzoekster kenbaar gemaakte elementen en of deze daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming. Er bevindt zich in het dossier enkel objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat er een zeer hoge prevalentiegraad van VGV in Somalië is, doch geen informatie die toelaat een beeld te vormen van de risico's die gepaard gaan met de ondergane desinfibulatie en de eventuele risico's om opnieuw te worden blootgesteld aan een vorm van VGV bij een terugkeer. De bestreden beslissing gaat hier ook niet op in, alwaar enkel wordt gesteld dat *“Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan”*.

4.1.15. Aangezien aldus uit het neergelegde medisch attest blijkt dat verzoekster op heden gedesinfibuleerd is en er onvoldoende informatie voorligt om de gevolgen van deze gebeurtenis op de eventuele risico's bij een terugkeer in kaart te brengen, dringt er *in casu* een nader onderzoek op naar de concrete omstandigheden van verzoekster, zoals onder meer het tijdstip en de reden van de desinfibulatie, en de impact hiervan op het risico op een herhaalde vervolging bij een terugkeer naar Somalië.

4.1.16. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

4.1.17. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES